

4 χρόνια μετά ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίζεται

για την υπεράσπιση των ταξικών μας αδερφών | για την περιφρούρηση των αγώνων μας

Στις 18 Σεπτεμβρίου του 2013 ο Παύλος Φύσσας δολοφονείται από το τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής της Νίκαιας, με μπροστάρη τον Ρουπακιά. Αυτή η δολοφονία, αν και δεν αποτελεί ούτε αντίφαση, ούτε εξαίρεση σε σχέση με τις μέχρι τότε δράσεις της ναζιστικής συμμορίας, αποτελεί κατά κάποιο τρόπο μια τομή. Γιατί συμβολίζει (μαζί με τη δολοφονική επίθεση προς τους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και την επίθεση στους αιγύπτιους αλιεργάτες), σε μια περιοχή του ενδιαφέροντός της (προφανώς το ενδιαφέρον είναι πιο υλικό από τις εθνικοπατριωτικές ανοησίες τους) το πέρασμα, από τις διάσπαρτες δράσεις κοινωνικής τρομοκρατίας σε βάρος ανυπεράσπιστων θυμάτων (κυρίως μεταναστών που δεν κλονίζουν το ρατσιστικό εθνικό κορμό), στη συνοπτική εξόντωση όσων, λόγω της οργανωμένης συνδικαλιστικής δράσης τους ή της προσωπικής κοινωνικής τους επιρροής, αποτελούν εμπόδιο στα επιχειρηματικά συμφέροντα των φασιστών και των αφεντικών τους.

Η ναζιστική οργάνωση Χρυσή Αυγή, έχει περάσει διάφορα στάδια μέσα στις δεκαετίες ύπαρξής της: αρχικά, μικροσκοπικό παρακρατικό μόρφωμα που αναλάμβανε διάφορες βρωμοδουλειές για λογαριασμό του κράτους, χώρος συνάντησης ναζιστοαρχαιολατροσατανιστών βαρεμένων. Με το ξέσπασμα, όμως, της καπιταλιστικής κρίσης στην Ελλάδα, η Χρυσή Αυγή πληθαίνει τις δράσεις της, βλέπει τον αριθμό των οργανωμένων μελών και ψηφοφόρων της να εκτοξεύεται. Στήνει ρατσιστικές επιτροπές κατοίκων σε γειτονίες και προσπαθεί να δημιουργήσει εργοδοτικά σωματεία. Εξαπολύει πληθώρα δολοφονικών επιθέσεων σε αγωνιστές, συνδικαλιστές, Ιgbt άτομα, μετανάστες εργάτες και σε οποιονδήποτε δεν πληροί τα χαρακτηριστικά του “άρειου”. Οι περισσότερες από τις δράσεις της, αν και πολυδιαφημιζόμενες, έμειναν «ορφανές», αφού ουσιαστικά εκείνη την περίοδο δρα σε καθεστώς ασυλίας από μπάτσους και δικαστές· κάτι που δε συνέβη στις περιπτώσεις της δολοφονίας του Σαχζάτ Λουκμάν τον Γενάρη του 2013, που μια σειρά συμπτώσεων πιο πολύ, και όχι ο αστυνομικός ζήλος, οδήγησαν στη σύλληψη των φυσικών αυτουργών.

Η δολοφονία του Λουκμάν δεν κλονίζει της ναζιστική οργάνωση ούτε επιχειρησιακά, ούτε σε επίπεδο δημοφιλίας. Ίσα – Ίσα, πλέον η Χ.Α., καθιερώνεται ως η «εναλλακτική λύση» μεγάλου μέρους του εθνικού κορμού, του μικροαστικού ρατσιστικού συρφετού που έγερνε τότε στο ένα και τότε στο άλλο αστικό κόμμα για να ικανοποιήσει τα συμφέροντά του που έδειχναν να κατεδαφίζονται· και ως το μακρύ χέρι μερίδας του κεφαλαίου που στην αναμπουμπούλα της κρίσης προσπαθεί να παγιώσει τη θέση του και να τσακίσει τις οποιεσδήποτε αντιστάσεις.

Ο Π. Φύσσας, εργάτης, χιπχοπάς και με επιρροή στη γειτονιά του, θα πληρώσει με το αίμα του το γεγονός ότι με τη στάση του και το έργο του αποτελούσε εμπόδιο στην παγίωση της κυριαρχίας της Χ.Α. σε μια συγκεκριμένη, πολύ κρίσιμη για τους ναζί, περιοχή. Ίσως οι ναζί να υπερεκτίμησαν τα κρατικά κονέ τους, ίσως να βιάστηκαν, ίσως να τελείωσε η «εργολαβία» που κάποιοι τους είχαν αναθέσει, ίσως να έπαψαν και είναι τόσο «υπάκουα παιδιά» και να θέλησαν να προωθήσουν την ατζέντα τους· πιθανότατα να συνέβησαν όλα τα παραπάνω. Το σίγουρο είναι ότι η δολοφονία του Π. Φύσσα ήταν πολύ «δύσπεπτη» κοινωνικά. Και μια μερίδα του κράτους και του κεφαλαίου αποφάσισε να τους συμμαζέψει.

Η επόμενη περίοδος, μετά τις συλλήψεις των ηγετικών στελεχών της και το ενδοαστικό ξεκαθάρισμα, θα βρει τη Χρυσή Αυγή -υπό το φόβο βαρύτερης δικογραφίας- αποδυναμωμένη, τη βάση της σε αναμονή, και την παρουσία της στο δρόμο σχεδόν να έχει ανασταθεί μέχρι να ξεκαθαρίσει το τοπίο σε δικαστικό επίπεδο. Η επιρροή της σε ψήφους παραμένει σχεδόν η ίδια.

Με το πέρασμα του χρόνου φαίνεται ότι αυτή η κατάσταση «αναμονής» άρχισε να αλλάζει: οι συνεχείς αναβολές της δίκης και το «ξέπλυμα» από μεριάς κυβέρνησης θα την ωθήσουν σε προσπάθειες ανασυγκρότησης της βάσης της. Ως προς τη δίκη, η Χ.Α δε διστάζει να επιτίθεται εντός κι εκτός του δικαστηρίου, με προπηλακισμούς και εκφοβισμό μαρτύρων και αλληλέγγυων.

Συγχρόνως, η λεγόμενη «προσφυγική κρίση», της πρόσφερε το πεδίο που θα επιβεβαίωνε ότι μπορεί να αναλάβει την καθοδήγηση του ρατσιστικού εθνικού κορμού και να παρέχει εκδουλέψεις στο κράτος: εμπλέκεται άμεσα στη δημιουργία ρατσιστικών επιτροπών γονέων (που δε θέλουν προσφυγόπουλα στα σχολεία και δε διστάζουν να επιτίθενται με την παρουσία της αστυνομίας εναντίον αντιρατσιστών δασκάλων και γονέων) και επιτροπών κατοίκων στα νησιά του βορειοανατολικού Αιγαίου και στην ενδοχώρα που τρομοκρατούν μετανάστες, στα σχετικά πρόσφατα γεγονότα του Μενιδίου κ.α.

Ενδεικτικό του κλίματος είναι ότι, αυτή ακριβώς την περίοδο, ο Μιχαολιάκος ανέλαβε ξεδιάντροπα και δημόσια τη πολιτική ευθύνη για την δολοφονία του Π. Φύσσα, θεωρώντας, προφανώς, ότι αποτελεί μια κατάλληλη κίνηση για την επανασυσπείρωση της συμμορίας, ότι δε θα επιβάρυνε επιπλέον το προφίλ του και ότι δε θα του στοίχιζε δικαστικά.

Πολλοί βιάστηκαν με τις συλλήψεις και τις δίκες να κηρύξουν το τέλος της φασιστικής απειλής και της αντιφασιστικής επαγρύπνησης. Αγνοούν προφανώς, ότι φασισμός δεν είναι ούτε μόδα που έρχεται και παρέρχεται ούτε μια εξωτερική απειλή προς τον καπιταλισμό που ανάλογα με τις κυβερνήσεις εκδηλώνεται ή λουφάζει: η ακροδεξιά αποτελεί τη έκφραση συγκεκριμένων κοινωνικών δυναμικών και διαχρονικό σύμμαχο του κράτους. Για κομμάτια του κεφαλαίου αποτελεί πάντα έναν αρωγό και έναν πολύτιμο εταίρο για την προάσπιση των συμφερόντων του. Ούτε οι κοινωνικές προϋποθέσεις που οδηγούν μεγάλα κοινωνικά κομμάτια στην ακροδεξιά έπαψαν να υφίστανται, ούτε η ανάγκη του κράτους για παρακρατικούς εξαφανίστηκε.

Ο Σύριζα συνεχίζει επάξια την ρατσιστική πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων με τη συνεχόμενη εκμετάλλευση του πιο καταπιεζόμενου κομματιού της κοινωνίας, την εξόντωση, την εξαθλίωση και την εργασιακή υποτίμηση των μεταναστών (στρατόπεδα συγκέντρωσης, κλειστά σύνορα για τους πρόσφυγες κ.λπ.). Όπως και οι άλλες κυβερνήσεις, φροντίζει για το ξέπλυμα των φασιστών προκειμένου να διασφαλιστεί η ρατσιστική διαχείριση προσφύγων και μεταναστών, η εργοδοτική τρομοκρατία και η εκδικητική αντιμετώπιση των αγωνιστών. Αυτό που βλέπουμε να αλλάζει είναι η επικοινωνιακή διαχείριση της Χ.Α., που αλλάζει ανάλογα με τη συγκυρία. Από τη μία χρησιμοποιείται για να στηρίξει την θεωρία των δύο άκρων, και την προώθηση του δημοκρατικού τόξου και από την άλλη, τοποθετείται η ναζιστοσυμμορία στο βάθρο των πολύτιμων εθνικών εταίρων ως σύμμαχος, όταν «κινδυνεύει η πατρίδα» (όλδ πάντα). Ξεκάθαρα, μερίδα του Σύριζα βλέπει την Χ.Α. ως έναν σοβαρό εταίρο που μπορεί να αποτελέσει “εν δυνάμει κομμάτι της εθνικής μας δύναμης” εντός του δημοκρατικού τόξου.

Το σαλιάρισμα της κυβέρνησης με τη Χ.Α. επιβεβαιώνεται και με τις κοινές εμφανίσεις σε εθνικιστικές φιέστες όπως σε Καστελόριζο και Ρω, αλλά και στις παρελάσεις και κάθε λογής εθνική γιορτή με τρανταχτό παράδειγμα τη δικιά μας περίπτωση, την άγρια καταστολή της αντιφασιστικής συγκέντρωσης της 21ης Φλεβάρη, όταν με εντολή των τοπικών αρχών, η αστυνομία επιτέθηκε με μανία στους αντιφασίστες-ριες για να εξασφαλίσει σε «ροζ και μπλε δημοκράτες» τη ομαλή διεξαγωγή της φιέστας τους. Οι τραυματισμοί και οι συλλήψεις απέδειξαν για άλλη μια φορά ότι ο Σύριζα εγγυάται τη καταστολή των αντιφασιστών, προκειμένου να υπερασπιστεί τον σοβαρό του εταίρο, τους φασίστες.

Κατά τη γνώμη μας, ο αντιφασιστικός αγώνας είναι όχι μόνο επίκαιρος αλλά και επιτακτικός, όπως και η διατήρηση της αντιφασιστικής μνήμης. Δεν περιμένουμε από κανένα κράτος να μας σώσει από τον φασισμό. Η διαδήλωση της 18ης Σεπτεμβρη θα θέλαμε να βάλει ένα λιθαράκι στον συνεχή αντιφασιστικό αγώνα για την υπεράσπιση των ταξικών μας αδερφών, των μεταναστών και των προσφύγων και για την περιφρούρηση των ταξικών και κοινωνικών μας αγώνων από τις επιθέσεις κράτους και φασιστών. Γιατί η μνήμη και η συνείδηση μας είναι ταξική.

αντιφασιστική διαδήλωση

Δευτέρα 18 Σεπτεμβρη 18.00 Περιφέρεια

NO PASARÁN
αντιφασιστική συνέλευση | nopasaran@esplv.net
nopasaranioannina.wordpress.com